

Aalborg 13.07.2006

Vestre Landsret
Gråbrødre Kirkestræde 3
8800 Viborg

VL. B-2787-05, Laserdisken mod FDV - Faktiske omstændigheder

1) *Laserdiskens ejerforhold.*

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen er en personligt ejet virksomhed (CVR-nr. 10 19 42 45). Virksomheden blev etableret i juni 1984. Hovedbeskæftigelsen er salg af film og udstyr til at fremvise film på det til enhver tid bedst egnede videosystem.

Laserdisken ApS (CVR-nr. 21730599) beskæftigede sig med salg af film i perioden juli 1999 til juni 2004. Siden juni 2004 har selskabet været tomt.

Ransagning blev foretaget hos Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen og *ikke* selskabet Laserdisken ApS, der i november 2005 ikke havde aktiver eller salgsmæssige aktiviteter.

2) *Laserdiskens historiske konflikt med FDV, Part 1 - eksistensgrundlaget.*

Laserdisken blev etableret i 1984 med det formål at bringe LaserDisc-systemet til Danmark, idet branchen havde besluttet *ikke* at gøre det. Laserdiskens formål og eksistensberettigelse er at give danskerne filmtilbud, de ikke ville få uden Laserdisken, dvs. Laserdisken tilbyder især udgivelser, som supplerer den danske branches udgivelser.

I sagens natur er Laserdisken og FDV direkte konkurrenter på videomarkedet.

3) *Laserdiskens historiske konflikt med FDV, Part 2 - udlejningskonflikten.*

Den første konflikt opstod i 1992, fordi Laserdisken i markedsføringsøjemed og i samarbejde med den engelske udgiver havde påbegyndt udlejning af LaserDiscs. FDV mente, at udlejning af importerede videofilm krænkede deres rettigheder. Jeg nægtede frivilligt at respektere FDVs krav, men FDV fik medhold af byretten og landsretten. Hele sagen varede mere end 10 år og kostede mig adskillige hundrede tusind kroner i sagsomkostninger og erstatning til FDV.

4) *Laserdiskens historiske konflikt med FDV, Part 3 - leveringsnægtelse.*

I januar 1992 besluttede FDV på et møde med flertalsafgørelse at opsige forhandleraftalen med Laserdisken og at iværksætte leveringsnægtelse mod Laserdisken. Laserdisken har siden købt de fleste danske udgivelser fra grossister og andre videoforhandlere.

5) *Laserdiskens historiske konflikt med FDV, Part 4 - pression mod leverandørerne.*

Flere af mine danske leverandører har på forskellige tidspunkter fortalt, at de er blevet bedt om *ikke* at levere til Laserdisken. De har som regel leveret alligevel, fordi FDV ikke har mulighed for at kontrollere, hvem de enkelte forretninger handler med. En enkelt dansk leverandør har som følge af påbud fra medlemmerne i FDV indstillet samarbejdet med Laserdisken.

6) *Laserdiskens historiske konflikt med FDV, Part 5 - mærkningsreglerne.*

I år 2000 anmeldte FDV Laserdisken og andre importører til politiet for at overtræde kulturministerens bekendtgørelse om mærkning af film (egnet for børn og unge). FDV lagde ikke skjul på, at formålet var at bremse import af film, som af FDV blev anset for at udhule deres forretningsområde, men som de ikke kunne gribe ind overfor (jfr. artiklen i Politiken, bilag 35).

Bekendtgørelsen var udarbejdet af kulturministeren i samarbejde med FDV, og den indeholdt regler, der var særligt restriktive for importører. Politiet i Aalborg henlagde sagen, efter at jeg havde godtgjort, at Laserdisken ikke overtrådte filmloven, og efter at have påvist, at FDVs forhandlere ikke var bedre til at oplyse om aldersgrænserne. Og de var ikke anmeldt.

Efter gentagne politianmeldelser af FDV blev der rejst tiltale mod Laserdiskens butik i København. Jeg stævnedes kulturministeren med påstand om bekendtgørelsens ugyldighed på grund af modstrid med EF-traktatens regler. Københavns Byret udsatte sagen til landsrettens afgørelse med henvisning til, at man ikke kunne straffe folk med en lov af omtvistet gyldighed.

Kulturministeren mødte mit krav om en forelæggelse for EF-domstolen med et tilbud om dispensation, hvorefter sagen blev forliget, og tiltalen mod Laserdisken blev frafaldet.

7) *Laserdiskens historiske konflikt med FDV, Part 6 - afgiftsreglerne.*

I 1993 blev Laserdisken anmeldt ved Told- og Skatteregion Aalborg for at undlade at betale grammofonpladeafgift af importerede LaserDiscs. Regionen pålagde herefter Laserdisken at betale grammofonpladeafgifter af importerede LaserDiscs.

Laserdisken lagde sag an mod Skatteministeriet. Sagen endte 7 år senere med, at Told og Skat anerkendte, at afgiften var i strid med EF-reglerne, idet afgiften beskyttede den danske videobranche. Laserdisken fik betalt afgiften tilbage og fik tildelt erstatning og sagsomkostninger på mere end en 1 million kr.

Det blev aldrig oplyst, hvem der havde anmeldt Laserdisken.

8) *Samtale med Paramount, Part 1 - om branchens forskellige interesser.*

Under udlejningskonflikten i 1992 kontaktede jeg alle selskaber i håbet om at forlige striden. CIC Video havde lige overtaget Esselte Video, som repræsenterede filmselskaberne Universal og Paramount. Direktør Bent Rasmussen var positiv. Han fortalte, at Esselte Video havde stemt imod retssagen og leveringsnægtelsen, idet udlejningen ikke stred mod deres interesser.

Han forklarede, at Esselte Video/CIC Video var ejet af selskaberne selv, dvs. Universal og Paramount, og derfor var det lige meget, om en Paramount-film blev solgt i Danmark, England eller USA. Pengene havnede så at sige i sidste ende i den samme kasse.

Han forklarede, at det forholder sig anderledes for de selskaber, der køber danske distributionsrettigheder, idet de kun tjener penge, når deres egne udgivelser sælges. Ejerforholdet har på den måde betydning for, hvordan selskaberne forholder sig til parallelimport.

Esselte Video trådte efterfølgende ud af retssagen mod Laserdisken. Laserdisken fortsatte med at handle med CIC Video, og da Universal trådte ud af CIC Video, fortsatte Laserdisken samarbejdet med Paramount, der blev boende på samme adresse.

9) *Om kulturministerens lovforslag i oktober 2002.*

Som det fremgår af førstebehandlingen til lovforslaget om ændringen af ophavsretslovens § 19 (bilag 5), var der fra alle sider i Folketinget en frygt for, at de multinationale selskaber ville komme til at kontrollere kulturudbuddet i Danmark.

Der var usikkerhed om konsekvenserne af loven. For at få konsekvenserne belyst, blev det besluttet at holde en eksperthøring med deltagelse af eksperter og partsrepræsentanter.

Mødet blev holdt den 13. november 2002 på Christiansborg, og jeg og Johan Schlüter var inviteret med som partsrepræsentanter (se også bilag 9).

10) *Om ekspertmødet i Folketingets Kulturudvalg den 13. november 2002.*

Som deltager i ekspertmødet fik jeg tilsendt Johan Schlüters fortolkningsbidrag til kulturudvalget fra den 29. oktober 2002 (bilag 7) og kulturministerens bemærkninger dertil (bilag 8). Jeg var til stede, da Johan Schlüter på mødet forsikrede, at en vedtagelse af loven ikke ville påvirke retten til at importere filmværker, hvortil der ikke var danske rettighedshavere.

Bilag 9 er en afskrift af en optagelse af det, der blev sagt på mødet. Det er sendt til mig af Folketingets Kulturudvalg, og det ligger også til grund for den senere vedtagelse af loven.

11) *Samtale med Torben Steffensen, december 2002.*

Efter lovens vedtagelse i december 2002 ringede jeg til Torben Steffensen, der repræsenterede FDV i sagerne mod mig. Jeg havde da indstillet al import fra lande udenfor EU. Det fortalte jeg Torben Steffensen. Jeg tilbød at afslutte det gamle mellemværende fra udlejningsstriden ved at betale resten af erstatningen på én gang. Jeg fortalte, at jeg var parat til at afstå fra at parallelimportere film i strid med FDVs ønsker.

Jeg spurgte Torben Steffensen, om det var i orden at sælge ud af lageret, der bestod af film, jeg havde købt i god tro, inden loven var vedtaget. Han svarede, at han ikke kunne give positiv tilladelse på vegne af selskaberne, men han tilføjede, at hvis det stod til ham, ville der ikke blive foretaget noget mod et sådant udsalg fra FDVs side. Han gjorde det klart, at han foretrak, at lageret blev solgt så hurtigt som muligt.

12) *Skrivelse fra Torben Steffensen den 6. januar 2003 og mit svar af 7. januar 2003.*

Jeg opfattede hans brev således, at jeg ikke måtte parallelimportere film, som Scanbox og SF Film havde rettigheder til, og jeg opfattede også brevet således, at han ville give besked, hvis andre selskaber meddelte, at de heller ikke ville tillade parallelimport.

Hans brev indeholdt imidlertid ingen afgørelse på, hvilke film jeg kunne importere uden at komme i konflikt med FDV. For at få det afklaret sendte jeg en ny mail til ham (bilag 19).

I min mail til Torben Steffensen den 7. januar 2003 forsøgte jeg at gøre det klart for ham, at jeg ikke ønsker at strides med FDV, men at jeg prøvede at forholde mig praktisk til den nye situation. Jeg vil selvfølgelig helst importere frit, men min interesse i at importere film fra USA skyldes især de film, der *ikke* udgives i Danmark. Den væsentligste forskel i forhold til tidligere var, at jeg fremover skulle registrere og skelne mellem forbudte og tilladte film.

13) *Om udgivelsestidspunkter og piratkopier.*

For flere år siden skete det jævnligt, at de nye store Hollywood-film udkom på forskellige tidspunkter forskellige steder i verden. Det betød f.eks., at en ny stor filmtitel kunne købes i USA, før den var udgivet i Danmark eller andre steder i verden. Det var videoforhandlere utilfredse med. Især den amerikanske videokæde Blockbuster gjorde opmærksom på, at de forskudte release-tidspunkter er med til at øge interessen for piratkopier, fordi efterspørgslen på en piratkopi er større i et område, hvor filmen endnu ikke er udgivet.

Hvis en film er udkommet lovligt i USA, er det forholdsvis let at fremstille kopier, og hvis filmen *ikke* er udgivet i Europa, vil der være en efterspørgsel for piratkopier i Europa. Det bedste middel i kampen mod piratkopier har vist sig at være lovlige udgivelser. Idag udgives de store Hollywood-film næsten altid samtidig - eller næsten samtidig - over hele verden.

Jeg vedstår rigtigheden af udgivelsesdatoerne på side 5-6 i det supplerende processkrift af den 10. marts 2006.

14) *Om efterspørgslen på amerikanske DVD-plader i Danmark.*

I Laserdisken kostede en importeret udgave fra USA typisk 249 kr, mens den danske udgave

af samme film typisk koster 199 kr.

Den importerede film har en anden region og kan kun afspilles på specielle afspillere, der er gjort kodefrie.

Den importerede film er uden dansk bearbejdning, dvs. Harry Potter fra USA har hverken danske tekster eller dansk tale.

De tre faktorer er væsentlige for den almindelige forbruger, og alle faktorer taler imod, at det skulle være interessant at købe den amerikanske dvd-udgivelse. Kun når særlige forhold spiller ind, f.eks. hvis de danske udgaver er mangelfulde eller af ringe kvalitet, er der en reel efterspørgsel på de amerikanske udgaver. Dem kan interesserede kunder iøvrigt stadig bestille på internettet i diverse amerikanske internet-butikker.

15) *Om specialimport og parallelimport.*

Laserdiskens interesse i amerikanske dvd-udgivelser er rettet imod de titler, der aldrig udgives i Danmark. Der findes masser af film, der ikke er så kommercielt interessante, at det betaler sig for et dansk selskab at bruge penge på at tekste og udgive filmen i Danmark.

Se f.eks. på den af rekvirenten fremlagte liste over importerede nyheder for juni 2005. Det er ganske få af disse titler, der nogensinde vil blive udgivet i Danmark. Der er ingen dansk rettighedshaver, der er i position til at forbyde importen af langt de fleste af disse titler. De amerikanske rettighedshavere til disse mindre kommercielle film er selvfølgelig interesseret i at fremme eksporten til Danmark, fordi eksport af de amerikanske udgivelser er deres eneste mulighed for at tjene penge på filmene i Danmark (se en rettighedshavers mail, bilag 25).

På tidspunktet for fagedforbuddets nedlæggelse talte jeg antallet af dvd-udgivelser fra USA til 62.425 stk. Af disse 62.425 titler var 6895 titler udgivet i Danmark af medlemmerne af FDV. Det efterlader 55.530 titler, hvor der ikke er nogen dansk rettighedshaver, der har interesse i at forbyde importen.

I henhold til Johan Schlüters eget løfte til Folketingets Kulturudvalg bør loven ikke forhindre disse 55.530 titler i at blive tilbudt den danske befolkning. Det tilkommer under ingen omstændigheder FDV at forbyde dem.

Økonomisk set er de 6895 titler fra de store selskaber selvfølgelig langt mere værdifulde end de 55.530 titler fra små producenter. Ikke desto mindre bør Landsretten også tage hensyn til de små producenter såvel som de minoriteter, der er interesseret i de specielle film.

Det praktiske problem drejer sig om at skelne mellem specialimport og parallelimport, dvs. problemet er, at FDVs medlemmer ikke vil fortælle, hvilke film de vil beskytte mod parallelimport. Det er i strid med deres egen fortolkning overfor Kulturudvalget (bilag 7).

16) *Om Laserdiskens edb-registrering, Part 1 - den oprindelige plan*

I december 2002 og januar 2003 var jeg forberedt på, at FDV skulle gennemgå mit udbud af importerede film, før jeg tilbød dem til salg i Laserdisken. Jeg var forberedt på at registrere hver enkelt nyoprettet titel i Laserdiskens database med én af følgende 4 værdier:

- Ikke forespurgt.
- Forespurgt (+ dato).
- Forbudt.
- Tilladt.

Herefter var det meningen, at kun titler, der var markeret som "Tilladt" skulle tilbydes, samt evt. titler, der var markeret som "Forespurgt", når der var gået rimelig lang tid uden svar. På den måde ville jeg skelne mellem forbudte og tilladte film.

Som det ses af korrespondancen, afviste FDV at svare på mine henvendelser, og jeg valgte en anden fremgangsmåde.

17) *Om Laserdiskens edb-registrering, Part 2 - den gennemførte løsning*

Da det blev klart, at FDV og dens medlemmer ikke ville fortælle, hvilke film de havde rettigheder til, sendte jeg i stedet et tilbud til hvert medlem af FDV (se bilag 22).

Min IT-medarbejder fremstillede et program, som vi kalder "*Ret Ulovlige Film*" eller bare "forbudt-programmet". Vi registrerer alle danske selskaber og dvd-udgivelser, og vi markerer de selskaber, der har forbudt parallelimport. På den baggrund kan alle ikke-EU-udgivelser, der ønskes forbudt, automatisk markeres som "forbudt" i Laserdiskens edb-system.

Når en film er markeret som "forbudt" i Laserdiskens edb-system, oplyses det på Laserdiskens hjemmeside, at filmen er forbudt i Danmark, og filmen kan ikke bestilles.

Af hensyn til udsalget af det eksisterende lager var hjemmesiden lavet sådan, at film, der var på lager, blev tilbudt til salg sammen med en meddelelse om, at filmen var omfattet af et importforbud, og at det derfor var sidste chance for at købe den. Så snart det sidste eksemplar var solgt, ville det ikke længere være muligt at bestille filmen.

18) *Om Laserdiskens edb-registrering, Part 3 - den praktiske registrering*

Jeg satte herefter en medarbejder til hver måned at gennemgå danske udgivelser baseret på videobranchens blad "*HE + Videotrailer*" samt en udgivelsesliste, vi fik tilsendt fra vores leverandør. På den måde blev registreringen af forbudte film opretholdt.

19) *Samtale med Kim Peschart fra Scanbox*

Den 4. marts 2003 blev jeg ringet op af Kim Peschart fra Scanbox. Han var tilfreds med fremgangsmåden, og selvom metoden ikke var skudsikker, mente han alligevel, at det var bedre end at gennemgå lister løbende.

Han bekræftede dette i en e-mail senere på dagen (bilag 24).

20) *Samtale med Søren Tølbøll fra Nordisk Film*

I sommeren 2003 kom Søren Tølbøll, som vi kendte som repræsentant for Nordisk Film, ind i butikken i Aalborg. Jeg spurgte ham til Nordisk Films holdning til parallelimport jfr. mit brev, og han svarede, at de stadig overvejede, hvordan de ville forholde sig til det. Han mente, at jeg ville få et svar på et eller andet tidspunkt - men jeg fik aldrig et svar fra Nordisk Film.

21) *Samtale med Paramount*

I 2003 var Paramount ikke medlem af FDV, og Paramount var det eneste filmselskab, der handlede direkte med Laserdisken. Spørgsmålet om parallelimport blev drøftet med Paramounts repræsentant, og efter at have drøftet det med sine chefer meddelte han mig, at Paramount *ikke* ville forbyde parallelimport, men dog bad han os om at undlade at sælge parallelimporterede film i Laserdisken, indtil filmen også var udgivet i Danmark - hvis den situation skulle opstå - af hensyn til de øvrige danske forhandlere, som gerne ville sælge de nye film fra samme tidspunkt som Laserdisken. Paramounts repræsentant kaldte det en "*gentleman's agreement*".

22) *Om Laserdiskens edb-registrering, Part 4 - om "Robots"-problemet i duplikken*

Det var min opfattelse, at systemet virkede tilfredsstillende. Torben Steffensen vendte aldrig tilbage med oplysning om, at andre end SF Film og Scanbox ville forbyde parallelimport, og han fortalte aldrig, at selskaberne beklagede sig over udsalget af gamle titler.

Kim Peschart fra Scanbox havde givet udtryk for, at han var klar over, at informations-systemet ikke var fuldt ud dækkende, idet Scanbox løbende erhvervede nye rettigheder, men vi fangede dem automatisk i vores system, så snart de fremgik af de nye release-lister. Så snart det skete, ville der ikke ske mere parallelimportfilm af en sådan titel.

Jeg havde ikke overvejet, at det kunne være et særskilt problem, at vi kom til at bestille en importeret udgave hjem, før vi fandt ud af, at der var en dansk rettighedshaver, der havde forbudt parallelimport. Sådanne titler blev automatisk behandlet på samme måde som det gamle lager, dvs. importen blev øjeblikkeligt standset, men eventuelt tidligere indkøbte eksemplarer blev tilbudt til salg med en "*sidste chance - omfattet af importforbud*"-meddelelse.

Jeg vidste ikke, at det blev opfattet som et problem for FDVs medlemmer, idet hverken SF Film eller Torben Steffensen har nævnt det for mig.

23) *Min vurdering af situationen - ønsket om at undgå en ny strid*

Selvom det var min opfattelse, at ophavsretslovens § 19 var ugyldig, ville jeg ikke gøre samme fejl som i udlejningssagen, hvor jeg ikke efterkom FDVs krav frivilligt. Det kastede mig ud i en lang og kostbar strid med videobranchen. Jeg ville have lovens gyldighed undersøgt, og det gjorde jeg via et sagsanlæg mod Kulturministeriet. Det var mig magtpåliggende, at det ikke samtidig førte til en konflikt med FDV. Derfor gjorde jeg min holdning klar overfor både FDV og de enkelte medlemmer og respekterede meddelte forbud bedst muligt (bilag 22).

Nærværende retssag bygger ifølge retsbogsudskriften tilsyneladende især på, at medlemmerne har valgt den holdning, at de ikke er forpligtet til at svare mig.

24) *Min vurdering af situationen - om kravet til et dokumenterbart forbud*

Hvorfor ikke bare indstille al import fra USA?

Det kan Laserdisken ikke gøre frivilligt, idet Laserdisken er kendt som forretningen, der har de specielle film, og som kæmper for de små rettighedshavere, der ikke kan få afsat deres film på anden måde. Det er f.eks. også årsagen til, at Danske Filminstruktører bakker op om Laserdisken, og den opbakning har også betydning. Endvidere hidrører en væsentlig del af Laserdiskens omsætning fra import fra USA, og den vil jeg ikke opgive uden en reel grund.

Hvorfor så ikke frivilligt indstille *parallelimporten* for *alle* selskaberne i FDV?

Fordi det afskærer mig fra at kræve erstatning, hvis jeg vinder retssagen om gyldighed.

Hvis jeg ophørte med at parallelimportere uden at kunne dokumentere, at det var forbudt af FDVs medlemmer, ville jeg ikke kunne kræve erstatning, hvis jeg får medhold i, at et forbud er ugyldigt. FDVs medlemmer vil i så fald kunne læne sig tilbage og sige: "*Vi har ikke forbudt noget. Det er ikke vores skyld, at Laserdisken retter sig efter en ugyldig lov.*"

Det er en klar forudsætning for at bevare retten til at gøre erstatningskrav gældende, at jeg bagefter kan dokumentere, at et eller flere selskaber har forbudt parallelimport, og det er i direkte tråd med Johan Schlüters eget fortolkningsbidrag til Kulturudvalget (bilag 7).

Kun SF Film og Scanbox turde tage chancen og meddele et forbud, før det er afklaret, om det er lovligt. Når FDV idag vælger en retssag, er det nok for at få noget ekstra ud af det.

25) *Min vurdering af situationen - om FDVs forsøg på at standse specialimport*

Hvis FDVs medlemmer ville undgå parallelimport, kunne de blot svare på mit brev (bilag 22)!

Selvom de ikke mener, at de er forpligtet til at svare mig jfr. retsbogsudskriften, er det dog en let måde at undgå parallelimport - hvis det er problemet. Deres arrogante holdning om ikke at svare på henvendelser fra Laserdisken gør det ikke i sig selv nødvendigt at rekvirere fogedrettens hjælp. Jeg vurderer derfor, at retssagen har et andet formål.

Under bevissikringsagen blev det hurtigt klart, at FDV var ude efter identiteten af mine leverandører. Det kan kun betyde, at FDV ikke blot ønsker at standse parallelimport, men AL import. Ligesom FDV brugte mærkningsreglerne til at undgå "*en udhuling af vores forretningsområde*" (bilag 35), kan de bruge sagen til at forhindre konkurrence fra de mange små producenter, hvis de kan presse mine leverandører til at undlade at levere til Laserdisken.

Det er formentlig også derfor, at de nægter at oplyse, hvilke film, de har rettigheder til. Hvis de kan skabe en situation, hvor jeg kun kan overholde et fogedforbud ved *helt* at afstå fra at importere fra USA, fjerner de konkurrencen fra de mindst 55.530 små, men konkurrerende dvd-udgivelser, som har lige så meget ret til at blive solgt i Danmark - uhindret af FDV.

Retssagen kan ikke have andet formål.

26) *Om selve ransagningen - om muligheden for at ændre fogedrettens beslutning*

Fogeddommer Dorete Bager indledte sit besøg med at kommandere alle medarbejdere væk fra deres pc med en meddelelse om, at der skulle foretages bevissikring. Hun lagde ikke op til, at der skulle holdes et retsmøde, hvor jeg kunne gøre indsigelse.

Jeg måtte selv spørge om årsagen til bevissikringen. Jeg gjorde derefter øjeblikkeligt opmærksom på, at jeg ikke havde noget at skjule, og at mit varelager kunne downloades fra Laserdiskens hjemmeside. Jeg erkendte naturligvis, at jeg solgte film, der var importeret fra USA, men *ikke* film, der var omfattet af forbud fra FDVs medlemmer.

Jeg viste hende derefter kopier af mine breve til videoselskaberne (bilag 22). Hun svarede, at beslutningen om at foretage undersøgelsen allerede var truffet, og hun ville ikke ændre den. Det betød heller ikke noget, at jeg gav hende en kopi af Østre Landsrets forelæggelseskendelse, hvoraf det fremgår, at Østre Landsret deler min tvivl om gyldigheden af ophavsretslovens § 19. Hun gentog, at hun havde truffet sin beslutning, og at hun ikke ville ændre den.

27) *Om selve ransagningen - om frafald af kære*

Ransagningen blev foretaget på en sådan måde, at jeg troede, at den blev ledet af Lars Segato. Han fik, hvad han bad om, og jeg troede, at al materialet straks blev udleveret til ham.

Det var først, da jeg dagen efter fik kontakt med advokat Per Christensen fra advokat Anders Hjulmands kontor, at jeg blev klar over, at jeg havde mulighed for at kære, og at regnskabsoplysningerne var indsamlet af Byretten og ikke af FDV.

Selvfølgelig har jeg ikke givet afkald på kære. Jeg var og er bekymret over, at mit regnskabsmateriale måske bliver udleveret til mine konkurrenter, og jeg protesterer fortsat.

28) *Om pression mod mine amerikanske leverandører*

Siden 1993 har jeg oplevet de store filmselskabers pres på mine amerikanske leverandører. De selskaber, der har samarbejdspartnere i Europa, er ofte interesseret i at give disse samhandelspartnere en konkurrencebeskyttelse, som giver mulighed for større licensbetaling. De lægger derfor pres på de amerikanske grossister om ikke at levere til europæiske butikker.

Et påbud om at undlade at levere til europæiske virksomheder som Laserdisken er ikke gyldigt i henhold til amerikansk lov, og de borgerlige rettigheder respekteres i USA sådan, at filmselskaberne ikke får adgang til oplysninger om, hvem grossisterne handler med. Derfor er der grossister, som ignorerer filmselskabernes ønske, og dem kan Laserdisken handle med.

Hvis filmselskaberne opdager, at en grossist eksporterer til Europa, vil han *i bedste fald* miste rabatter og privilegier. Jeg har allerede to gange måttet finde en ny leverandør, fordi den hidtidige leverandør på grund af denne pression ikke længere turde eksportere til Europa.

Hvis Hollywood-filmselskaberne via deres danske samarbejdspartnere og den meget lettere adgang til ransagninger i Danmark får udleveret beviser for leverancer til Europa, har jeg en begrundet frygt for, at oplysningerne vil blive brugt til skade for mine leverandører og mine fremtidige muligheder for at købe film - især den vigtige specialimport - i USA.

Hans Kristian Pedersen